

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci **žalobců: a) Z. K., b) O. K.**, zast. JUDr. Lubomírem Müllerem, advokátem, se sídlem Symfonická 1496/9, Praha 5, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého náměstí 375/4, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 4. 2011, č. j. 4 A 3/2011 - 44, vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 7 As 88/2011, o námitce podjatosti vznesené žalovaným vůči soudci Nejvyššího správního soudu JUDr. Jaroslavu Vlašínovi,

takto:

Soudce Nejvyššího správního soudu JUDr. Jaroslav Vlašín **n e n í v y l o u č e n** z projednávání a rozhodnutí právní věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 7 As 88/2011.

Odůvodnění:

U Nejvyššího správního soudu probíhá pod sp. zn. 7 As 88/2011 řízení o kasační stížnosti podané žalovaným proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2011, č. j. 4 A 3/2011 - 44. Tímto napadeným rozsudkem bylo zrušeno předchozí rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 10. 2009 č. j. 45740/2009 - OSH - 30.1.-8.10.09, kterým bylo rozhodnuto o odvolání žalobců proti rozhodnutí Krajské hygienické stanice Jihomoravského kraje ze dne 21. 7. 2009 č. j. 3949/2009/BM/PRAV. Tímto rozhodnutím byli žalobci uznáni vinnými ze spáchání přestupku na úseku zdravotnictví uvedeném v § 29 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb., zákon o přestupcích, který spáchali tím, že jako osoby odpovědné ve smyslu § 46 odst. 4 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, ve spojení s § 4 odst. 1 vyhlášky č. 537/2006 Sb., o očkování proti infekčním nemocem, nezajistili, aby se jejich nezletilý syn R. K. podrobil u zvolené praktické lékařky MUDr. J. E. stanovenému druhu pravidelného očkování.

V tomto řízení rozhodl sedmý senát Nejvyššího správního soudu dne 2. 2. 2012 usnesením čj. 7 As 88/2011-79 o postoupení věci rozšířenému senátu, přičemž zároveň seznámil účastníky se složením rozšířeného senátu a poučil je o možnosti vznést námitku podjatosti vůči jednotlivým členům rozšířeného senátu. Žalovaný (dále též „stěžovatel“) vznesl námitku podjatosti vůči osobě soudce rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, který má ve věci rozhodovat, JUDr. Jaroslavu Vlašínovi.

V odůvodnění své námitky stěžovatel uvedl, že má za to, že JUDr. Jaroslav Vlašín je podjatým pro jeho poměr k věci, neboť třetí senát Nejvyššího správního soudu, jehož členem byl právě i JUDr. Jaroslav Vlašín, rozhodl rozsudkem ze dne 21. 7. 2010, č. j. 3 Ads 42/2010 - 92,

v obdobné věci žalobců G. a V. Č. tak, že z právní úpravy na úseku pravidelného očkování proti infekčním nemocem nelze vyvodit správní odpovědnost povinných zákonných zástupců nezletilého dítěte, a to přesto, že ve věci byl již judikován jiným senátem Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 28. 2. 2006, č. j. 5 As 17/2005 - 66, odchylný právní názor. Podle stěžovatele tedy věc vedená pod sp. zn. 3 Ads 42/2010 měla být předložena rozšířenému senátu. Podle názoru stěžovatele tak třetí senát, jehož členem byl JUDr. Jaroslav Vlašín, v dané věci nepostupoval ani v souladu se soudním řádem správním, ani s čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Z těchto okolností pak stěžovatel vyvozuje, že soudce třetího senátu JUDr. Jaroslav Vlašín je v projednávané věci podjatý.

Soudce JUDr. Jaroslav Vlašín k námitce podjatosti uvedl, že mu nejsou známy žádné skutečnosti, které by mohly vést k důvodným pochybnostem o jeho nepodjatosti. Nemá žádný vztah k projednávané věci ani k účastníkům řízení či jejich zástupcům. Skutečnosti uváděné stěžovatelem se týkají předchozí rozhodovací činnosti třetího senátu a nemohou proto být s ohledem na ustanovení § 8 odst. 1 věta poslední důvodem k vyloučení soudce z projednávání a rozhodování věci. K odůvodnění námítky vznesené stěžovatelem pak podotýká, že rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2010, č. j. 3 Ads 42/2010-92, jež stěžovatel zpochybňuje, nabyl právní moci, stal se vykonatelným a nebyl nikdy zrušen. Naopak rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2006, č. j. 5 As 17/2005-66, na nějž se stěžovatel odvolává, byl zrušen nálezem Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 449/06 ze dne 3. 2. 2011. Usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu k dané problematice pak bylo vydáno až dne 3. 4. 2012, pod č. j. 8 As 6/2011-120. V době vyhlášení napadeného rozsudku Městského soudu v Praze tak zde neexistovala žádná rozporná judikatura Nejvyššího správního soudu, rozsudek třetího senátu byl jediným relevantním judikátem Nejvyššího správního soudu k dané otázce a soud byl povinen ho respektovat, což také učinil.

Námitka podjatosti byla v souladu s rozvrhem práce přidělena k rozhodnutí čtvrtému senátu Nejvyššího správního soudu.

Námitka podjatosti soudce JUDr. Jaroslava Vlašína není důvodná.

Podle § 8 odst. 1 s. ř. s. jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučení jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v projednávané věci, nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.

Podle § 8 odst. 3 s. ř. s. soudce, který zjistí důvod své podjatosti, oznámí takovou skutečnost předsedovi soudu a v řízení zatím může provést jen takové úkony, které nesnesou odkladu. Předseda soudu na jeho místo určí podle rozvrhu práce jiného soudce nebo jiný senát. Má-li předseda soudu za to, že není dán důvod podjatosti soudce, nebo týká-li se věc předsedy soudu, rozhodne o vyloučení Nejvyšší správní soud usnesením, a jde-li o soudce, Nejvyššího správního soudu, jiný jeho senát.

Rozhodnutí o vyloučení soudce z důvodů uvedených v § 8 s. ř. s. představuje výjimku z ústavní zásady, podle níž nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci s tím, že příslušnost soudu i soudce stanoví zákon (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Rozhodování o věci nestranným a nezávislým soudcem je jedním z pilířů práva na spravedlivý proces. Nestrannost soudce je především subjektivní psychickou kategorií, jež vyjadřuje vnitřní vztah soudce k projednávané věci. Při posuzování námítky podjatosti je však třeba nestrannost vnímat i z hlediska objektivního, tzn. zkoumat, zda skutečně existují objektivní okolnosti, jež vyvolávají oprávněné pochybnosti o nezáujatosti soudce v konkrétním případě. K vyloučení soudce může

pokračování

v zásadě dojít teprve tehdy, pokud je evidentní, že vztah soudce k dané věci, účastníkům nebo jejich zástupcům dosahuje takové povahy a intenzity, že i přes zákonem stanovené povinnosti nebudou moci nebo schopni nezávisle a nestranně rozhodovat (srov. nálezn Ústavního soudu ze dne 3. 7. 2001, sp. zn. II. ÚS 105/01 dostupný na nalus.usoud.cz nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2003, č. j. Nao 19/2003 - 16, dostupné na www.nssoud.cz).

Stěžovatelem vznesená námitka podjatosti soudce JUDr. Jaroslava Vlašína míří na jeho poměr k věci, když se soustředí jednak na tvrzený chybný procesní postup a jednak údajně nesprávné rozhodnutí třetího senátu Nejvyššího správního soudu ve věci skutkově a právně podobné.

Pokud jde o poměr soudce k projednávané věci, Nejvyšší správní soud opakovaně vyložil, že tento důvod pro vyloučení soudce může vyplývat především z přímého právního zájmu soudce na projednávané věci, zejména v případech, kdyby mohl být rozhodnutím soudu přímo dotčen ve svých právech. Ve svém usnesení ze dne 19. 3. 2003, č. j. Nao 2/2003 - 18, publikovaném pod č. 53/2004 Sb. NSS pak Nejvyšší správní soud vysvětlil, že „*podíl soudce na rozhodování v „předchozím soudním řízení“ ve smyslu § 8 odst. 1 s. ř. s., který zakládá důvod pro jeho vyloučení, se týká rozhodování ve stejné věci u soudu nižšího stupně; „předchozím soudním řízením“ není řízení v jiné soudní věci, byť by se i týkala těchž účastníků.*“ Z toho plyne, že zákonný důvod pro vyloučení soudce pro jeho poměr k věci by nastal např. tehdy, pokud by se jeden a týž soudce podílel na rozhodování totožné věci nejprve u správního orgánu či krajského soudu a poté i u Nejvyššího správního soudu. Naopak důvodem pro vyloučení soudce nemůže být sám fakt, že daný soudce se již v minulosti podílel na rozhodování skutkově či právně podobné věci (zde navíc v obou případech jako soudce Nejvyššího správního soudu). Tato námitka tak není důvodná.

Pokud dále stěžovatel jako důvod pro vyloučení soudce z projednávání a rozhodnutí věci uvádí z jeho pohledu nesprávnou rozhodovací činnost třetího senátu, nezbyvá zdejšímu soudu než konstatovat, že i tato námitka je vzhledem ke shora citovanému znění § 8 odst. 1 věta třetí s. ř. s. nezpůsobilá založit zákonný důvod k vyloučení soudce.

Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů podjatost soudce JUDr. Jaroslava Vlašína pro rozhodování ve věci stěžovatele vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 7 As 88/2011 neshledal, a proto rozhodl tak, že předmětný soudce není z projednávání a rozhodování této věci vyloučen.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. března 2013

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu